

SZERETETTEL ÉS TISZTELETTEL
A TISZTA SZÍVŰ ŐRZŐKNEK ÉS KUTATÓKNAK

Varga Zsuzsanna: Örökség - üvegfestmény

*Eldaloljuk, mi van a viharfelhők mögött?
Eloszlatjuk együtt a borút és ködöt?*

Körmendi Gitta versei

Árnyékban

Alig-alig érnek szívekig a Fények.
Féljük még erejét az éj sötétjének.
Sok a keserűség, gyűlölet és bánat,
kevesen örülnek a sorsdöntő mának.

Bár ezer varázsos színt ébreszt a tavasz,
bánata hűséggel az emberrel marad.
Társul hozzá közöny, reményvesztettség,
beteg indulatok, teli keménységgel.

A szív üres, fájó, szomorú, és kérges,
árnyékban vergődik, nem híve a fénynek.
Hátat fordít annak hitetlenül állva,
várva, hogy a Nap majd lebukik a sárba.

Legyünk!

Szálljunk egeken túl a legtisztább hanggal,
legyünk szívhez szóló, örömteli dallam.

Legyünk szivárványkönny, legyünk boldog mosoly,
legyünk az, kik vagyunk, *legbelül* valahol.

Legyünk fénylelkűen pilleként könnyedek,
tárjunk világunkra tisztánlátó szemet

Halljuk meg a zajban azt az üzenetet,
hogy az élet vagyunk, ami szép is lehet.

Mozaikok

Mindenki szívében ott a kép egy része,
egy darabka fényes, árva töredéke,

Ami egykor széttört, újjá illeszkedik,
hogya darabjait egymás mellé teszik.

Kinek a teljesség ragyog a szívébe',
kitartóan rakja részeit helyére.

Mindössze addig tart az *egész* feladat,
ameddig egy árva töredék se' marad.

Kudlik István: - portré

Kudlik István: - portré

Változás

Változnak az idők, helyek és helyzetek,
változnak az álmok, arcok, kezek, szemek,
változnak a szavak, átkok, dicséretetek,
csak egy változatlan: szívemben a helyed.

Változnak a képek, formák, árnyalatok,
változnak a társak, bűnök és bűnbakok,
változnak a nevek, könnyek, ígéretetek,
ami változatlan: fényedre ébredetek.

Változnak a gondok, sóhajok, örömök,
változnak a síkok, idomok és körök,
változnak a hangok, mosolyok, érdekek,
csak egy változatlan: áldom az életet.

Változik a világ színe és fonákja,
változik látszata, öröme, hibája,
ám a mag ugyanaz, amit elvettetett:
ami változatlan, maga a szeretet.

Ártatlanság

Szemük, mint nyári ég, oly ragyogón tiszta,
tükröt tart a mának a holnapok titka.

Csodálkozva néznek, tiszta szívvel látnak,
álmai a világ ártatlanságának.

Szemeikben játszi szivárványfény lángol,
komor-sötét égre csillagot varázsol.

Egész szíveinkig fel kell azt emelni,
kinek szemeiben fény szeretnénk lenni.

Idézzük a mába azt a tisztaságot,
mit az ember egykor gyermekszemmel látott!

Addig nem veszhet el az ember reménye,
amíg csillag ragyog gyermeke szemébe'

Boldogan kacagnak ránk a csillagszemek,
amíg nem láttatjuk velük a könnyeket.

Varga Zsuzsanna: Fényedre ébredve - üvegfestmény

Reményik Sándor

Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokom.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Siklósi András

Imádság ünnepért

(A 70 éves Zas Lórántnak a régi barátsággal)

Asztalunkra kenyeret
– kiváltképp ha nincsen –
s kupánkba bort eleget
adjál Uramisten

Ne szipolyozzon senki
s ne dolgozzunk ingyen
A hazánkból ne űzz ki
minket Uramisten

Országodba fogadj be
mert bár bűnben élünk
megbocsátunk s bocsáss meg
Uramisten nekünk

A ránk váró halállal
birkózzunk meg könnyen
kórral bajjal viszályal
ne sújts Uramisten

Szereteted áraszd ki
sugározd ránk fényed
hogy zenghesse mindenki
örök dicsőséged

Ne fordulj el légy velünk
erősíts a hitben
Aki bántja nemzetünk
üssed Uramisten

Szülessen sok gyermekünk
Kárpáton túl s innen
Öntudatlan elvesznünk
ne hagyj Uramisten

S mit remélünk oly nagyon
– melynél szebb kincs nincsen –
végre éljünk szabadon
add meg Uramisten

Karold föl népünk ügyét
virágozzon minden
A magyarok ünnepét
hozd el s áldd meg Isten

Gyimóthy Gábor,

Nyelvlecke*

Egyik olaszóra során,
Ím a kérdés felmerült:
Hogy milyen nyelv ez a magyar,
Európába hogy került?

Elmeséltem, ahogy tudtam,
Mire képes a magyar.
Elmondtam, hogy sok, sok rag van,
S hogy némelyik mit takar,

És a szókincsben mi rejlik,
A rengeteg árnyalat,
Példaként vegyük csak itt:
Ember, állat hogy halad?

Elmondtam, hogy mikor járunk,
Mikor mondom, hogy megyek.
Részeg, hogy dülöngél nálunk,
S milyen, ha csak lépdelek.

Miért mondom, hogy botorkál
Gyalogol, vagy kódorog,
S a sétáló szerelmes pár,
Miért éppen andalog?

A vaddisznó, hogy ha rohan,
Nem üget, de csörtet – és
Bár alakra majdnem olyan
Miért más a törtetés?

Mondtam volna még azt is hát,
Aki fut, miért nem lohol?
Miért nem vág, ki mezőn átvág,
De tán vágtat valahol.

Aki tipeg, miért nem libeg,
S ez épp úgy nem lebegés, --
Mínthogy nem csak sánta biceg,
S hebegés nem rebegés!

Mit tesz a ló, ha poroszkál,
Vagy pedig, ha vágózik?
És a kvasz, ha somfordál,
Avagy akár bóklászik.

Lábát szedi, aki kitér,
A riadt őz elszökell.
Nem ront be az, aki betér ...
Más nyelven, hogy mondjam el?

Jó lett volna szemléltetni,
Botladozó, mint halad,
Avagy milyen ógyelegni?
Egy szó – egy kép – egy zamat!

Aki „slattyog”, miért nem „lófrál”?
Száguldó hová szalad?
Ki vánszorog, miért nem kószál?
S aki kullog, hol marad?

Bandukoló miért nem baktat?
És ha motyog, mit kotyog,
Aki koslat, avagy kaptat,
Avagy császkál és totyog?

Nem csak árnyék, aki suhan,
S nem csak a jármű robog,
Nem csak az áradat rohan,
S nem csak a kocsi kocog.

Aki cselleng, nem csatangol,
Ki „beslisszol” elinal,
Nem „battyog” az, ki bitangol,
Ha mégis: a mese csal!

Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
S ha ráförmedsz, elkotródik.
Hogy mondjam ezt olaszul?

Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, elődalog,
Hogy mondjam ezt németül?

Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ódöng, csavarog,
Lódörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.

Ám egy másik itt tekereg,
– Elárulja kósza nesz –
Itt kóvályog, itt ténfereg...
Franciául, hogy van ez?

S hogy a tömeg miért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?

Aki surran, miért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet.

* Köszönöm Patocskay Istvánnénak a vers szíves közlését

József Attila

Nem, nem, soha!

Szép kincses Kolozsvár, Mátyás büszkesége,
Nem lehet, nem, soha! Oláhország éke!
Nem teremhet Bánát a rácnak kenyeret!
Magyar szél fog fúni a Kárpátok felett!

Ha eljő az idő - a sírok nyílnak fel,
Ha eljő az idő - a magyar talpra kel,
Ha eljő az idő - erős lesz a karunk,
Várjatok, Testvérek, ott leszünk, nem adunk!

Majd nemes haraggal rohanunk előre,
Vérkeresztet festünk majd a határköre
És mindent letiprunk! - Az lesz a viadal!! -
Szembeszállunk mi a poklok kapuival!

Bömbölve rohanunk majd, mint a tengerár,
Egy csepp vérig küzdünk s áll a magyar határ
Teljes egészében, mint nem is oly régen
És csillagunk ismét tündöklük az égen.

Lobogónk lobog, villámlik kardunk,
Fut a gaz előlünk - hisz magyarok vagyunk!
Felhatol az égig haragos szózatunk:
Hazánkat akarjuk! Vagy érte meghalunk.

Nem lesz kisebb Hazánk, nem, egy arasszal sem,
Úgy fogsz tündökölni, mint régen, fényesen!
Magyar rónán, hegyen egy kiáltás zúg át:
Nem engedjük soha! soha Árpád honát!

